

הסתובבנו עד הצהריים. ואז אמרה לי: „אבנר, אני לא מרגישה טוב. רע לי ואני עייפה.“
”לכי הביתה“, אמרתי לה.
”לא, לא רוצה. אנוח בצריף.“
”טוב“, אמרתי.

ארבעה ימים נשארה אצלי. אמא שלה התחילה לחפש אחריה. ניגשה לחברות שלה ושאלה: „איפה דבורה, היתה אצלכן?“ בסוף נתגלה לאמא שלה שראו אותה בחוגרבי, לבדה. דבורה גם אמרה לאחת החברות שלה, שאם אמא רוצה לראות אותה, שתבוא לאיזה מקום שהיא קבעה, בשעה מסוימת. האמא באה לפגישה. „למה את לא חוזרת? איפה היית?“ היא שאלה.
דבורה ענתה: „אני לא רוצה לחזור הביתה ולא רוצה לראות אותך ולא את הבית. נמאס לי החיים אתך.“

או האמא שלה ניסתה לשכנע אותה: „מה חסר לך?“
”את כל לילה הולכת לשחק קלפים ולא שמה לב אלי ולא אל אחותי. רק פה לפני החברות שלי את אומרת שלא חסר לי כלום והחברות שלי יודעות איך שאת מתנהגת אלי מאז שאבא מת.“

והיא הסתלקה משם בריצה.
האם פנתה למשטרה. השוטרים מצאו אותה בכיכר דיזנגוף. הבנות עזרו להם.
האמא אמרה: „בטח קרה לה משהו.“ לקחו אותה לרופא והרופא קבע שהיא כבר לא בתולה. אז הילדה לא היתה לה ברירה והיא הודתה בכל. סיפרה איפה היתה כל הזמן ועם מי. המשטרה חיפשה אחרי. הכירו אותי שם. כבר היו לי תיקים על גניבות ופריצות. תפסו אותי ושאלו אם אני מכיר את הנערה. הכחשתי מכל המובנים. אמרו יעשו לי משפט, לקחו אותי למעצר, יצאתי בערבות.

בא המשפט. למזלי התברר שדבורה כל פעם היתה מספרת משהו אחר. במשטרה סיפרה פרט אחד, בחקירה פרט אחר. אני טענתי שהיא לא נורמלית. „היא פסיכית“, אמרתי לשופט,

”ואיך את נכנסת הביתה?“

”יש לי מפתח. אמא שלי לא יודעת אף פעם מתי אני באה ומתי אני חוזרת. בכלל — מאז שמת האבא שלי והיא התחילה לשחק קלפים, לא שמה אלי לב. חוזרת כל בוקר ומרוב התרגשות שהפסידה או הרויחה, במקום שתוציא את הכעס שלה על הקלפים, היא מפילה את זה עלינו. כשאבא היה חי והייתי מבקשת ממנה כסף, היתה נותנת לי. עכשיו שמכרה את הנגריה ומכרה את הפרייבט התחילה להיות קמצנית. היא לא מביאה לנו כלום.“
זה כבר היה בשעה שתיים. בדרך כלל צריך להחזיר סירה בשעה 12. אבל אני הכרתי את חיימיקו בעל הסירות, ולא היה איכפת לו מתי אני אחזיר אותה.

אמרתי לה: „דבורה, בואי נחזור הביתה.“ או היא אומרת לי: „עזוב אותי, לא רוצה לחזור הביתה ולא רוצה להסתכל על הפרצוף שלך.“ או אני אומר לה: „את יודעת מה? היום יום חמישי. את רוצה מחר ללכת לבית־קפה?“ היא אומרת: „אה, ועוד איך!“ קבענו למחרת בשמונה, והיא הסכימה.

★ ★ ★

”אני שותה מיזדות!“

פגשנו במקום שהחברה לא ראו אותנו, כדי שלא ידעו שהלכנו אתי. הלכנו לבית־קפה תנובה על שפתיים. התיישבנו למעלה, בקומה השנייה. המלצר הכיר אותי. אמרתי לו: „תן לי בקבוק בירה“, ושאלתי אחר־כך את דבורה: „מה רצית את?“
”גם אני רוצה משהו חריף“, אמרה.

אמרתי למלצר: „תביא לי בקבוק קטן קוניאק ראשון, ופעמיים בירה.“ כסף לא היה בעיה אצלי. עבדתי בדגים. הייתי מסדר עם חיילים מהצבא, שהיו מעבירים לי חומר־נפץ ומזה הייתי עושה פצצות. למדתי מהחברה הגדולים בשכונה. הייתי הולך, זורק פצצות בים, מוציא כמות גדולה של דגים, מכניס לתוך סל. הייתי עושה את זה בארבע־חמש בבוקר, שאף אחד לא יראה. לוקח את הדגים לשוק ומוכר אותם. הייתי עושה לי פעם 20 לירות, פעם מאה לירות במכה אחת. כך שכסף לא היה בעיה.

ה.טיר" על שפת הים — כאן מתארגנות הכנופיות, כאן החלה הטרגדיה של דבורה

”אני מכיר אותה מזה שהיינו יוצאים יחד בחברה.“
אני כבר הייתי קודם במשפטים, אבל אצל שופט הנוער, בשביל דברים קטנים. הפעם זה היה משפט רציני, אבל היה לי מזל של כלב. המזל הכי גדול היה שעברו שמונה חודשים מהיום שלקחתי את דבורה לצריף, עד שהתחיל המשפט. בשמונה חודשים אלה קרו לדבורה דברים כאלה, ששינו את כל המצב.

מזה שהסתובבה איתי, דבורה הספיקה להכיר את המקומות של אנשי העולם התחתון. אחרי שעזבתי אותה היא לא רצתה לחזור ללימודים ולבית של אמא. זה כבר לא היה בשבילה. היא כבר ראתה מה זה חיים ומה זה לבלות עם גבר, והיא לא יכלה להפסיק. היא התחילה להסתובב עם החברה. ואז הכירה את ג'וק, דון ג'ואן מפורסם. הוא ישר אמר לה כמה שהיא יפה ושהוא אוהב אותה. היא לא ידעה שאצלו זה מקצוע, ושהוא לא היה אלא סרסור זונגות.

בקיצור הם יצאו יחד, בילו בבארים ורקדו ושתו והיא עברה לגור אצלו. עד שיום אחד אמר לה ג'וק: „מה עושים דבורה? אין לי כסף ואף אחד לא יתן לנו.“ אז היא בעצמה אמרה: „לא איכפת לי, אני מוכנה לעבוד בזונות.“

אתה מבין, היא כבר הגיעה למצב שזה לא היה איכפת לה. היא אפילו התחילה לאהוב את זה. וכל זה מפני שהתרגלה להסתובב עם פושעים ועם החברות שלהם, שכמעט כולן זונות. אז ג'וק אמר לה: „זה רק יהיה לפעם אחת. אני מכיר איזה מקום. יבואו לשם קליינטים, יהיה לנו כסף לבלות.“ אבל זה לא היה לפעם אחת. אחרי הערב הראשון באו הערב השני והשלישי והעשירי. דבורה הפכה לזונה ממש — עם כל מה שהולך עם זה: מכות, שיכרות, קללות.

הבנות האחרות, שראו איך ג'וק התלבש על דבורה, התחילו להסית אותה. כי גם הן עברו את אותה הדרך, ורצו להתנקם בו. „הוא הרס לך את החיים“, אמרו לה, „למה את גונתת לו להכות אותך ולהתעלל בך? תמסרי עליו עדות במשטרה.“ היא מסרה עדות במשטרה וג'וק נעצר.

כל זה — במשך שמונה החודשים שעברו עד ליום המשפט שלי. אני ידעתי את זה וכששאל אותי השופט מה יש לי להגיד, סיפרתי לו כי דבורה היא סתם זונה פשוטה והערס שלה יושב בבית־הסוהר. ראיתי שזה שינה לגמרי את הגישה של השופט. אבל זה לא היה הכל. היה לי קלף חזק עוד יותר: הבאתי שלושה חברות שגשבעו כולם שהם שכבו עם דבורה הרבה זמן לפני שאני התחלתי לצאת איתה. מה יכול היה השופט לעשות חוץ מלהוציא אותי זכאי?

דבורה? שלחו אותה למוסד לעברייניות צעירות.

שתינו ואכלנו. ישבנו שם איזה שלוש שעות. אבל היא לא ידעה לשתות, הילדה. אבל נכנס לה גשעון לראש והיא רצתה זקא לעשות ספורט איתי — לראות מי ישתה יותר. עשינו את הספורט הזה. שתינו ושתינו. בסוף היתה שיכורה. והיא אמרה: „אך, כמה טוב להיות שתויה! הייתי מסכימה להיות ככה כל החיים שלי ולצפצף על כל העולם ולא לראות חיים כמו שראיתי כל הזמן.“

ישבתי במיוחד בקומה העליונה, מפני שידעתי שאף אחד לא יהיה שם. שלא יסתכלו עלינו, כל כך צעירים ושוחים. והמלצר? כבר הכיר אותי, שהייתי בא לשחק קלפים ולשתות עם החברה הגדולים.

שילמתי ויצאנו. אמרתי לה: „דבורה, לאן הולכים כעת?“
”לאן שאתה רוצה תיקח אותי“, היא ענתה.

אמרתי: „את יודעת מה? בואי נלך לצריף שלי.“

★ ★ ★

”אוף, הם לי!“

אותו זמן כבר לא גרתי בבית. הסתכסכתי יום אחד עם אבי וברחתי מהבית. אותו לילה שאלתי חברה גדולים, מהעולם התחתון: „אין לי מקום לישון, איפה אלך?“ אמרו: „לך לרחוב גורדון, יש שם צריפים פנויים. אף אחד לא ישן שם.“ הלכתי ומצאתי צריף פנוי, כשאמרתי לדבורה בואי לצריף, היא הסכימה. הלכנו לצריף. כבר הספקתי להכניס שם מיטה, ארון ואיזה כסא או שניים. איך שנכנסנו לחדר, היא אומרת לי: „אוי, אבנר, אני עייפה.“

אמרתי לה: „את יכולה לשכב לנות.“ מרוב שהיתה שתויה התחילה למלמל מלים: „אבנר, אין כמות, אני אוהבת אותך ואני מוכנה להיות אתך כל החיים שלי.“ ופתאום באמצע קפצה ואמרה: „אוף, הם לי.“

סגרתי את הדלת ופתחתי את החלון. היא המשיכה להגיד: „עוד חם לי.“
אמרתי לה: „תורידי את החולצה.“ היא הורידה את החולצה ונשארה עם החזיה והחצאית. התיישבתי על המטה ונשכבתי על ידה. התחלתי להתמוזג אתה ולהתנשק. בקיצור —

היא היתה בתולה.

★ ★ ★

המשפט

למחרת בבוקר הלכנו למסעה וישבנו לאכול. אמרתי: „נו, חוזרת הביתה?“
”לא, איפה! אני לא רוצה לחזור הביתה יותר.“